

Sygn. akt **III AUa 438/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Małgorzata Woźniak-Zendran

Sędziowie: SSA Katarzyna Schönhof-Wilkans

del. SSO Renata Pohl /spr./

Protokolant: st.sekr. sąd. Alicja Karkut

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2018 r. w Poznaniu

sprawy **Z. O.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o emeryturę pomostową

na skutek apelacji Z. O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 13 lutego 2017 r. sygn. akt IV U 75/17

o d d a l a apelację.

del. SSO Renata Pohl	SSA Małgorzata Woźniak-Zendran	SSA Katarzyna Schönhof-Wilkans
----------------------	--------------------------------	--------------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z 18 listopada 2016 r. znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił Z. O. wszczęcia postępowania o ponowne rozpatrzenie prawa do emerytury pomostowej, ponieważ do złożonego wniosku z 7 listopada 2016 r. nie zostały dołączone nowe dowody mogące mieć wpływ na wcześniej wydaną decyzję odmowną.

Wnioskodawca Z. O. w odwołaniu od tej decyzji domagał się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do emerytury pomostowej, podnosząc że w warunkach szczególnych pracował w okresie zatrudnienia w (...) S.A. w N. S., tj. od 26 września 1977 r. do 31 stycznia 1998 r. Na okoliczność wykonywanych prac wniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując twierdzenia zawarte w motywach zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 13 lutego 2017 r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze w sprawie IV U 75/17 oddalił odwołanie.

Wydając powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy dokonał następujących ustaleń faktycznych:

Wnioskodawca Z. O., urodzony (...), z zawodu technik mechanik, w dniu 2 sierpnia 2016 r. wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury pomostowej. Nadal pozostaje w stosunku pracy w (...) Sp. z o.o. w N. S.. Nie jest on członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Decyzją z 24 sierpnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał za udowodnione okresy składkowe i nieskładkowe w wymiarze 24 lata, 11 miesięcy i 10 dni, a decyzją z 17 października 2016 r. - staż pracy w łącznym wymiarze 38 lat, 11 miesięcy i 25 dni, w tym okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w myśl art. 4 - w wymiarze 16 lat, 6 miesięcy i 27 dni.

Decyzją z 17 października 2016 r. Zakład odmówił prawa do emerytury pomostowej, ponieważ wnioskodawca po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, nie udowodnił rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, a także na dzień 1 stycznia 2009 r. nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, wynoszącego co najmniej 15 lat, wymienionej w załączniku 1 lub 2 ustawy o emeryturach pomostowych.

Do stażu pracy w szczególnych warunkach na podstawie art. 4 w związku z art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych nie zaliczono okresu od 26 września 1977 r. do 22 października 1978 r., od 3 października 1980 r. do 26 września 1994 r., od 28 września 1994 r. do 2 grudnia 1994 r. oraz od 4 grudnia 1994 r. do 31 stycznia 1998 r., gdyż płatnik składek nie potwierdził, aby w ww. okresach wnioskodawca wykonywał pracę wymienioną w załączniku 1 lub 2 do ustawy o emeryturach pomostowych.

Z. O. nie wniósł odwołania od tej decyzji.

Następnie odwołujący wystąpił 7 listopada 2016 r. z wnioskiem o ponowne rozpoznanie decyzji odmownej w zakresie prawa do emerytury pomostowej. Wraz z wnioskiem nie przedłożył żadnych nowych dokumentów, mających wpływ na rozstrzygnięcie.

Na podstawie powyższych ustaleń Sąd Okręgowy uznał odwołanie za nieuzasadnione.

Sąd Okręgowy powołując się na treść art. 3 ust. 1, 3 i 7, art. 4 i art. 49 ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 965, ze zm.) uznał, że nie zostały spełnione warunki do nabycia emerytury pomostowej przez odwołującego.

Sąd Okręgowy wskazał, że jakkolwiek sprawa dotyczyła prawa do emerytury pomostowej, to przedmiot sporu sprowadzał się do tego, czy organ rentowy prawidłowo zastosował art. 114 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.: Dz. U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.) odmawiając wnioskodawcy wszczęcia postępowania o ponowne rozpatrzenie prawa do emerytury pomostowej.

Sąd Okręgowy uznał, że nie zostały spełnione wymogi uzasadniające wszczęcie postępowania o ponowne ustalenie prawa do emerytury pomostowej odwołującego, określone w art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej, albowiem wraz z wnioskiem o ponowne rozpoznanie decyzji odmownej w zakresie prawa do emerytury pomostowej wnioskodawca nie przedłożył żadnych nowych dokumentów na potwierdzenie okresów pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 o emeryturach pomostowych, za okresy przypadające po 31 grudnia 2008 r. W konsekwencji nie spełnił przesłanki z art. 4 pkt 6 ustawy o emeryturach pomostowych. Nie spełnił także przesłanki z art. 4 pkt 7, gdyż nie nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Mając na względzie okoliczność, że wnioskodawca nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych po 31 grudnia 2008 r. – nie było możliwe

przyznanie prawa do świadczenia na mocy art. 4 ww. ustawy, dlatego Zakład Ubezpieczeń Społecznych zastosował do wnioskodawcy art. 49 w zw. z art. 4 ustawy.

Wnioskodawca nie wykazał jednakże na dzień 1 stycznia 2009 r., aby wykonywane przez niego prace stanowiły prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych. Wykazał jedynie, że prace te stanowią prace w szczególnych warunkach w rozumieniu „starych” przepisów, tj. art. 32 i 33 ustawy emerytalnej.

Zakład zasadnie zatem odmówił i w tym przypadku przyznania emerytury zgodnie z art. 4 w zw. z art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, ponieważ wnioskodawca na dzień 1 stycznia 2009 r. nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, wynoszącego co najmniej 15 lat, wymienionej w załączniku 1 lub 2 ustawy o emeryturach pomostowych z dnia 19 grudnia 2008 r., a także nie udowodnił rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą.

Warunki nabycia prawa do emerytury pomostowej na zasadach ogólnych, przewidziane w art. 4 w/w ustawy o emeryturach pomostowych oraz dla osób, które po 2008 r. nie wykonują pracy wymienionej w nowych wykazach z art. 49 w/w ustawy muszą zaistnieć wszystkie łącznie.

Wnioskodawca nie spełnił warunków z art. 4 pkt 6, gdyż po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 i z art. 4 pkt 7, bo nie nastąpiło z wnioskodawcą rozwiązanie stosunku pracy oraz z art. 49 pkt 2 w/w ustawy, gdyż nie rozwiązał stosunku pracy. Wnioskodawca pozostaje od 3 września 2003 r. w stosunku pracy w (...) Sp. z o.o. w N. S., ostatnio na stanowisku specjalisty do spraw optymalizacji narzędzi i przyrządów.

Sąd Okręgowy oddalił wniosek dowodowy wnioskodawcy o przesłuchanie świadków A. M., L. A. i E. K., gdyż przeprowadzenie tego dowodu nie jest istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Nie znajdując podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił odwołanie. Do złożonego wniosku z dnia 7 listopada 2016 r. nie zostały bowiem dołączone nowe dowody mogące mieć wpływ na wcześniej wydaną decyzję odmowną z dnia 17 października 2016 r.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Z. O., zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono niewłaściwe przyporządkowanie okresu pracy odwołującego w szczególnych warunkach w nawiązaniu do art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych. Skarżący wskazał, że wykładnia art. 4 ust. 5 i ust. 7 ustawy o emeryturach pomostowych prowadzi do wniosku, że na ubezpieczonego nie nakłada się obowiązku wykonywania pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze zarówno w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych jak i art. 32 i 33 ustawy emerytalnej. Wymagany okres 15 lat zatrudnienia w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy emerytalnej odwołujący osiągnął przed dniem 1 stycznia 1999 r., na co wskazuje przedłożone świadectwo pracy. Z. O. podniósł także, że w myśl art. 4 ust. 7 ustawy o emeryturach pomostowych rozwiązanie stosunku pracy z obecnym pracodawcą może nastąpić po uzyskaniu prawa do emerytury. W tym stanie rzeczy skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne ustalenia Sądu Okręgowego co do stanu faktycznego sprawy, który w istocie nie był między stronami sporny. Sąd I instancji dokonał również trafnej interpretacji przepisów mających zastosowanie w niniejszej sprawie. Powyższe czyni zbytecznym ponowne przytaczanie ustaleń oraz szczegółowych rozważań zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAPiUS 1999, nr 24, poz. 776, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97, OSNAPiUS 1998, nr 3, poz. 104).

Przedmiotem niniejszego postępowania była odmowa wznowienia postępowania w przedmiocie prawa ubezpieczonego do emerytury pomostowej.

Podstawą rozstrzygnięcia jest art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.: Dz. U. z 2018 r., poz. 1270), zgodnie z którym w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

W postępowaniu wszczętym na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy, nowe dowody mogą podważać podstawę faktyczną poprzedniej decyzji. Tyle tylko, że w tym przypadku z nowych dowodów musiałyby wynikać nie jakiegokolwiek nieuwzględnione wcześniej okoliczności, ale okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość. Inaczej rzecz ujmując, za nowymi dowodami musi stać potencjalna możliwość dokonania innych, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia (art. 227 k.p.c.), ustaleń faktycznych niż te, które weszły do podstawy faktycznej wyroku, przesądzając o oddaleniu odwołania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 19 października 2017 r., w sprawie II UK 454/16). Nowe dowody w rozumieniu art. 114 ust. 1 tej ustawy to ujawnione dowody istniejące przed wydaniem decyzji, jak i dowody uzyskane po wydaniu decyzji pod warunkiem, że wynikają z nich fakty uwzględniane w decyzji. Organ rentowy bez przedstawienia nowych dowodów nie ma prawa do zmiany decyzji pierwotnej, jedynie na podstawie odmiennej oceny dowodów. Natomiast przedstawienie nowych dowodów, aby mogło być skuteczne, to jest aby mogło doprowadzić do przyznania prawa do świadczenia, powinno prowadzić do zmiany ustalonych poprzednio ustaleń faktycznych. Na podstawie nowych dowodów powinno dojść do uzupełnienia okoliczności faktycznych o nowe nieprzedstawione/nierozważane uprzednio lub zmiany poprzednich ustaleń, poprzez ponowną ocenę dowodów. Wzruszenie poprzedniego rozstrzygnięcia może nastąpić w sytuacji przedstawienia nowych dowodów, podważających wiarygodność uprzednio zgromadzonego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 kwietnia 2017 r. w sprawie III AUa 488/16).

Odnosząc powyższe do realiów sprawy nie sposób uznać, aby zasadne było wznowienie postępowania w sprawie wniosku odwołującego o przyznanie emerytury pomostowej, albowiem po wydaniu przez organ rentowy decyzji odmownej z 17 października 2016 r. wnioskodawca nie przedłożył żadnych nowych dowodów ani nie wskazał na żadne nowe okoliczności - istniejące przed wydaniem tej decyzji - na potwierdzenie okresów pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach pomostowych, za okresy przypadające po 31 grudnia 2008 r. Tym samym zbędne okazało się badanie czy wnioskodawca na dzień wydania tejże decyzji spełniał warunki do przyznania jemu emerytury pomostowej, skoro wzruszenie decyzji odmownej może nastąpić tylko na podstawie dokonania odmiennych ustaleń faktycznych, poprzedzonego przedłożeniem nowych dowodów mających wpływ na przyznanie świadczenia i nieznanych wcześniej organowi rentowemu. Już sama ta okoliczność przesądzała o oddaleniu odwołania od zaskarżonej decyzji, a w konsekwencji o oddaleniu apelacji jako nieuzasadnionej.

Ponieważ jednak Sąd Okręgowy poddał ocenie nie tylko spełnienie przez odwołującego przesłanek do wznowienia postępowania w sprawie przyznania prawa do emerytury pomostowej określonych w art. 114 ustawy emerytalnej, ale także spełnienie przez odwołującego przesłanek warunkujących prawo do emerytury pomostowej w świetle dowodów zgromadzonych przed wydaniem decyzji z 17 października 2016 r., to Sąd Apelacyjny, odnosząc się do zarzutów podniesionych w apelacji, stwierdza, że odwołujący nie spełnił wymogów ustawowych, od których uzależnione jest przyznanie prawa do emerytury pomostowej.

Na wstępie konieczne jest poczynienie uwag o charakterze ogólnym.

Emerytury pomostowe zostały wprowadzone przez ustawę z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, która weszła w życie w dniu 1 stycznia 2009 r. i dotyczą ubezpieczonych zatrudnionych w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze (urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r.). Zastąpiły one emerytury w niższym wieku

przyznawane na podstawie ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach pracy lub w szczególnym charakterze. Prawo do tego świadczenia było nabywane z reguły w niższym niż wiek emerytalny wieku pod warunkiem wykazania piętnastoletniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Oba te świadczenia, tj. emerytury w niższym wieku i emerytury pomostowe mają charakter odrębny i nie wszyscy uprawnieni do emerytur w niższym wieku z uwagi na pracę w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, nabyliby obecnie prawo do emerytur pomostowych.

Zgodnie z w art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, mogące z wiekiem z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwale uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych sitami natury lub procesami technologicznymi, stawiające przed pracownikami - mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej - wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku. Wykaz tych prac określa załącznik nr 1 do ustawy. Z kolei pod pojęciem prac o szczególnym charakterze ustawodawca rozumie, zgodnie z art. 3 ust. 3 ustawy, prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się. Wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy.

W ust. 7 art. 3 ustawy o emeryturach pomostowych wskazano jednocześnie, że za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się również osoby wykonujące przed dniem wejścia w życie ustawy (a więc przed 1 stycznia 2009 r.) prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Zgodnie z art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych, prawo do tego świadczenia przysługuje pracownikowi, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. urodził się po 31 grudnia 1948 r.;
2. ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
3. osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
4. ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
5. przed 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;
6. po 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych;
7. nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Ustawa o emeryturach pomostowych dopuściła odstępstwa od przesłanki wymienionej w art. 4 pkt 6, wskazując w art. 49, że prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3, spełniła warunki

określone w art. 4 pkt 1- 5 i 7 i art. 5-12, a w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Warunkiem skutecznego ubiegania się o emeryturę pomostową w świetle wykładni językowej art. 4 i 49 ustawy, jest więc legitymowanie się określonym stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych lub dotychczasowych przepisów) oraz kontynuowanie pracy w tych warunkach po wejściu w życie ustawy, a więc po 1 stycznia 2009 r. W przypadku, gdy osoba ubiegająca się o to świadczenie nie kontynuuje pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze i legitymuje się w związku z tym jedynie stażem pracy "szczególnej" według poprzednio obowiązujących przepisów, może nabyć prawo do "nowego" świadczenia jedynie wówczas, gdy dotychczasowy staż pracy (okres prac) można kwalifikować jako prace w warunkach szczególnych w rozumieniu dziś obowiązujących przepisów (art. 3 ust. 1 ustawy) lub o szczególnym charakterze (art. 3 ust. 3 ustawy)

W okolicznościach niniejszej sprawy poza sporem było, że wnioskodawca po 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, albowiem wymagany okres pracy w warunkach szczególnych i w szczególnym charakterze w wymiarze wynoszącym przynajmniej 15 lat wypracował przed dniem 1 stycznia 2009 r. Odwołujący nie spełnił również wymogu wskazanego w art. 49 ustawy, albowiem nie kontynuuje pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, a nadto dotychczasowego stażu pracy nie można zakwalifikować jako prac szczególnych w rozumieniu załączników nr 1 lub 2 do ustawy. Odwołujący wykonywał pracę w (...) Fabryce (...) w N. S. na stanowisku ślusarza, mistrza i dyspozytora, jednakże stanowiska te nie zostały wymienione w załącznikach nr 1 lub 2 do ustawy. Skoro wykaz prac określonych w art. 3 ustawy z o emeryturach pomostowych jest zamknięty i nie podlega uzupełnieniu, to stan ten oznacza, że cech pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze nie mogą posiadać inne prace, choćby sposób ich wykonywania i ich, jakoś mogła obniżyć się z wiekiem (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 12 grudnia 2017 r. w sprawie III AUa 868/16, Legalis nr 1712616).

Wbrew twierdzeniom skarżącego, nie spełnia przesłanki określonej w art. 49 pkt 3 ustawy o emeryturach pomostowych ubezpieczony, którego dotychczasowy okres pracy nie jest okresem pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych. Jeśli więc prace wykonywane przez uprawnionego we wskazanych przez niego okresach nie były ani pracami w warunkach szczególnych, ani w szczególnym charakterze w rozumieniu aktualnie obowiązujących przepisów art. 3 ust. 1 i 3 powyższej ustawy, to ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do emerytury pomostowej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 20 kwietnia 2017 r. w sprawie III AUa 972/16, Legalis nr 1611739).

Brak jest także podstaw do uznania, że rozwiązanie stosunku pracy z obecnym pracodawcą może nastąpić po uzyskaniu prawa do emerytury. Wniosek przeciwny należy bowiem wysnuć z literalnej wykładni art. 4 ust. 7 ustawy o emeryturach pomostowych.

Mając, zatem na względzie powyższe okoliczności stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy słusznie uznał, iż w świetle art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej brak jest podstawy do wznowienia postępowania w przedmiocie wniosku odwołującego o przyznanie emerytury pomostowej. Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji, że nie zostały ujawnione żadne istotne dla ustalenia prawa do świadczenia okoliczności, które nie były znane organowi rentowemu wcześniej i organ rentowy nie mógł ich uwzględnić lub podnieść przed wydaniem decyzji z dnia 24 sierpnia 2016 r.

W tym stanie rzeczy, apelację należało oddalić na mocy art. 385 k.p.c.

del. SSO Renata Pohl	SSA Małgorzata Woźniak-Zendran	SSA Katarzyna Schönhof-Wilkans
----------------------	--------------------------------	--------------------------------